

30 Απριλίου 2010

Στυλιανή: η εγγονή του παπά

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μ' έστειλαν μια φορά, πριν από αρκετά χρόνια, να κάμω κήρυγμα στην εκκλησία των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, στο χωριό Αργάκα. Με έπεμψαν από τη Μητρόπολη επίτηδες για να μιλήσω για μια αίρεση που έκανε την εμφάνισή της τελευταία και σε αυτό το χωριό. Βέβαια, όταν επήγα δεν εσυνάντησα αιρετικούς-εξάλλου, πώς να τους αναγνωρίσω; Ήταν το εκκλησίασμα δεκαπέντε με είκοσι πλάσματα δεν μου έβγαινε να μιλήσω για αιρέσεις και αρνητικά πράγματα πρώτη φορά που τους εσυνάντησα. Δεν ενθουμούμαι τι τους είπα, πάντως την λέξη αίρεση δεν την έβαλα στο στόμα μου. Και ήσαν όλοι τόσο συμπαθείς από τον παπά ως τον καντηλανάφτη.

Με αυτό τον τελευταίο εγίναμε φίλοι και ψιλοκουβεντιάζαμε μέσα στο ιερό. Ελέγετο Νικόλας Παύλου και ήταν ένας ευσυμπάθητος γέρος μεγαλόσωμος μα άκακος και αθώος στη ματιά, μαλακός στο δειν, θωριά βοδιού. Μου έλεγε κάθε τόσο: «Τώρα είσαι θεολόγος να πούμε; Και θα μας κηρύξης; Ωραία!»

Όταν επιτέλους εκήρυξα κι είπα ότι μου ήρθε στο νου, επέστρεψα αμέσως στο ιερό και εκάθησα κοντά του πάλι. «Πώς σου φάνηκε;» Του κάνω. «Ποιο;» «Το κήρυγμα» «καλό, καλό... βέβαια δεν κατάλαβα εγώ τίποτε. Έλα να πιούμε καφέ μετά, στο σπίτι μου». ([περισσότερα...](#))